

„Hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem”

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2021. augusztus 1-jén

<https://www.ekklisiaoradea.ro/uploads/20210801-RaduGavrilut1.mp3>

„Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.” Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.” (1Kor 11,23-26)

„Én vagyok az Alfa és az Ómega, kezdet és vég, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható. Én, János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban, a Patmosz nevű szigeten voltam az Isten ígéjéért és Jézus bizonyágtételéért. Szellemben elragadtattam az Úr napján, és hátam mögül hatalmas hangot hallottam, mint egy trombitaéét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó. Amit látsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany mécstartót láttam, és a mécstartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbát, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. Írd meg tehát mindazt, amit láttál, ami van, és ami ezek után történik majd, a hét csillag titkát, amelyet jobb kezemben láttál, és a hét arany mécstartót: a hét csillag a hét gyülekezet angyala, a hét mécstartó pedig a hét gyülekezet.” (Jel 1,8-20).

„Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok, pedig nincsen más evangélium. De egyesek megzavartak titeket, és el akarják fordítani Krisztus evangéliumát. De ha még mi magunk vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azon kívül, amelyet mi hirdettünk, átkozott legyen! Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet azon kívül, amelyet elfogadtatok, átkozott legyen! Most tehát az embereket akarom meggyőzni vagy Istent? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus rabszolgája. Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől való, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. Mert hallottátok, hogyan éltem egykor a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak. De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a népek között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. Nem is mentem fel

Jeruzsálembé azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, azután ismét visszatértem Damaszkuszba. Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembé, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig. De az apostolok közül nem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét. Amit pedig nektek írok, íme, Isten színe előtt mondom, hogy nem hazugság. Azután elmentem Szíria és Kilikia vidékére. Júdea keresztyén gyülekezetei azonban személy szerint nem ismertek engem. Csupán ezt hallották: „Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított.” És dicsőítették bennem az Istent” (Gal 1,6-24).

Amint láthatjuk, nem telt el sok idő, és a hit eljutott Galácia környékére, de az ottaniak nagyon hamar eltávolodtak az egyetlen evangéliumtól. Pál nagyon haragosan mondta nekik, hogy „Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket, hogy ne engedjétek az igazságnak, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg?” Nagyon keményen beszélt hozzájuk Pál ebben a levélben, mely a legkorábbiak közül való. Nagyon haragudott ezekre a galatákra, akik elfordultak az igazságtól, mert azok a zsidók, akik a törvénnyel jöttek, felforgatták őket, és kimozdultak a hitükből emiatt.

Miután Pál megtért az Úrhoz, azt mondta korábbi önmagáról: „felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért.” De a damaszkuszi úton találkozott az Úrral, és hallotta azokat az ígéket, amelyeket az Úr mondott neki: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” (ApCsel 9,4). Abban a pillanatban történt vele valami, pontosan az, amit olvastunk: „De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva, és elhívott az ő kegyelme által, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel.”

Mi sokszor azt gondoljuk, az evangélium azt jelenti, hogy valaki megérti a megváltás tanát, megérti pontosan, hogy mit tett Isten Krisztusban őerte. De a valóság az, amit a Galata 1,15-16. versekben olvastunk. „De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva, és elhívott az ő kegyelme által, **hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem**, hogy hirdessem őt a pogányok között, azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel.”

Hangsúlyozni szeretném ezt, hogy amikor valaki megtér az Úrhoz, akkor nagyon erős világosság jön létre benne. Pál azt mondja: „hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között” Ez a Krisztusról való belső kijelentés – ez jelenti tulajdonképpen a keresztyénséget.

Pénteken voltam valahol, és beszélgettünk ott a testvérekkel, és megemlítettem, hogy hirdethetjük nagyon világosan az evangéliumot valakinek, és mégsem érti. Nagyon szépen elmagyarázhatjuk, és az eszével jóvá is hagyja: igen, így van; de ott belül nem történik semmi, csak akkor, ha Krisztus kijelenti Magát benne. Pál, miután az Úr így kijelentette Magát neki, és megértette, hogy mi történt azelőtt (amikor üldözte Jézus Krisztust, és dühöngött ellene), az a hatalmas vágy született benne, hogy nem akar többé része lenni annak a rendszernek. Olyan nagy kijelentést kapott, olyan világosan meglátta Krisztust, hogy ez gyökeres változást hozott létre benne, és emiatt a gyökeres változás miatt többé nem akarta, hogy bármi köze legyen ahhoz a rendszerhez. És amiért annak nagyon határozottan ellene volt, és az Úr oldalára állt, és végig az Úrral járt, nagyon sok ellenállást tapasztalt.

Testvérek, mi éppen ezt a helyzetet éljük ma, hogy nagyon sokan mindenféle rendszerhez kötődnek. És amiképpen egykor Isten elküldte Mózeset, hogy szabadítsa ki Izrael népét Egyiptomból, és Isten beszélt Mózesnek a népről és a helyzetükről, és azt mondta neki: „Menj, elküldelek téged” (2Móz 3), úgy küld el minket ma is. És az egyetlen módja annak, hogy az emberek abból a rendszerből,

amelyben vannak, kiszabaduljanak, semmiképpen nem az, hogy onnan kijöjjenek, hanem hogy olyannak láthassák meg Krisztust, amilyen Ő.

Tudjuk, mi a kulcsa annak, hogy a Jelenések könyvét megértsük. Sokan olvassák ezt a könyvet azzal a gondolattal, hogy érdekes dolgokat fedezzenek fel benne. Már nagyon sokan tudják, hogy ma éppen milyen időszakban és hol tartunk, és mi következik. De ennek a könyvnek a kulcsa az, amit a Jelenések 1,8-ban olvastunk. „Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van és aki volt és aki eljövendő, a Mindenható.” 11. vers: „...Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó. Amit látsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek...” És itt egy leírás következik. Jó volna, ha ez a leírás belevésődne az elménkbe és a szívünkbe, úgy, ahogyan az Úr szándékozott ezt közölni a hét gyülekezettel. A szabadulásuk útja ugyanis nem volt más, mint, hogy meglássák azt, ami le van írva a 12-17. versekben: „Amikor megfordultam, hét arany mécstartót láttam, és a mécstartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott...”

Testvérek, János az Úr kebelén nyugodott, nagyon közel volt Őhöz, sőt, amikor az Úr a kereszten volt, az anyját is őrá bízta. De amikor meglátta az Urat, hogy milyen Ő, mikor látta Őt az Ő nagyságában, mikor meglátta, hogy ki Ő valójában, leesett a lábaihoz mint egy holt. Tehát az Úr kijelentése nem felemel bennünket, hanem megaláz.

Tegnap valaki prófétált nekem, de nem mondtam rá semmit, mert szerettem volna elemezni, és csak utólag beszélni róla. De testvérek, amikor az Úr kijelenti Magát, az egészen más. A mi imádságunknak így kellene szólnia: „Uram, szeretnék látni úgy, amilyen vagy!” Nem úgy, ahogy Jób is mondta: „hallottam felőled, és én azt gondoltam, hogy Te ilyen meg olyan vagy, de Te egészen más vagy”. És ha meglátom Őt olyannak, amilyen, ez valóban forradalmasítja az életemet. A dolgok más irányt vesznek, mert bárhol a történelem során Isten munkálkodott az Ő népéért, mindig arra a munkára alapozott, ami az Ő Fiát mutatja be. Elhívta Ábrahámot, munkálkodott az életében, átformálta, és azután azt mondta: „Vedd a te fiadat, Izsákot, az egyetlen fiadat és áldozd meg a Mórija hegyén.” Megtéve ezt a lépést, Ábrahám belépett az Emberfia történetébe. Kezdte ezt megérteni. Ne gondoljuk, hogy csak engedelmeskedett az Úrnak ebben a helyzetben; túllátott az eseményeken, és látta a háttérben az Urat, és gondolom, hogy látta, mi fog történni az Emberfiával, mikor eljön és áldozatul lesz a bűnért, és meghal a mi bűneinkért. Tehát a fordulat Ábrahám életében akkor volt, amikor meglátta az Urat, ahogy az Úr Jézus mondja róla: „Ábrahám látott engem.” Neki volt kijelentése. Mit gondoltok, miért volt olyan biztos, és miért indult el olyan buzgón azon a reggelen, amikor a fiát fel kellett áldoznia? Mert látta korszakokon át, hogy mi fog történni. Az élete teljesen átforgódott.

Izrael népe Egyiptomban volt rabságban. Csapások érték, rendkívüli nyomás és mindenféle problémák nehezettek rájuk. Nézzétek, mit mond az Ige: 2Mózes 12,1-3: „Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz számotokra az első az év hónapjai között. Mondjátok meg Izrael egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának családonként mindenki egy bárányt, házanként egy-egy bárányt.” 5-11. vers: „Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vagy kecskét vegyetek. Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izrael egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a

vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Még ugyanazon az éjszakán egyék meg a húst: tűzön megsütve, kovásztalan kenyérrel; keserű füveket egyenek hozzá. Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. Így egyétek: legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez.”

Izrael számára ez volt a fordulópont, amikor ezt a bárányt megáldozták, amely tulajdonképpen az Emberfiáról szól. Tehát, bármilyen valós megmozdulás, bármilyen valós dolog történe is, annak csak akkor lesz meg a kívánt hatása, ha az Emberfia jelen van benne. Tehát, amikor a nép ezt megtette, akkor sietséggel ki kellett jönniük Egyiptomból, hogy bemenjenek abba az országba, amit az Úr mutat nekik. Mindez azért volt, hogy ők is megláthassák – és látták is, ne gondoljuk, hogy nem látták, hogy mi történt. Látták. Nagyon sok próféta volt Izraelben, és ha megnézzük az ő prófétálásait, ha elolvassuk a zoltárokat, láthatunk nagyon sok mindent, amit az Úr előre megmutatott a népnek.

Ézsaiás 53,3-8: „Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalom férfija, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínoztta. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?!” Olvasva ezt a fejezetet, ez rendkívüli felszabadulás volt sok zsidó számára, akik buzgók voltak a törvény iránt. Ismerjük például az etiópiai komornyikot, aki az Ézsaiás 53. részét olvasta, és amikor Fülöp elmagyarázta neki, hogy miről van ott szó, ez őt azonnal megérintette, és kész volt bemerítkezni.

Az Úr Jézus Krisztus eljött erre a földre. A meghatározott időben testet öltött, emberi testet vett Magára, ide jött közénk, de az emberek nem ismerték Őt. Őt ma is hirdetik, és az ok, amiért az emberek nem látják a valóságot, az az, hogy azok, akik az evangéliumot hirdetik, nem úgy mutatják be Krisztust, mint amilyen Ő.

Filippi 2,6-11: „Aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely **minden névnél nagyobb**, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” Ha valóban meglátnánk, hogy milyen helyet foglal el Ő az Atya dicsőségében, és kicsoda Ő, akkor a mi szívünk megváltozna. De amiatt, hogy nem látjuk, kicsoda Ő, az életünk változatlan marad.

Kolossé 1,13-23: Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata. Ő a láthatatlan Isten képe, az elsősülött minden teremtmény előtt. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak; ő a kezdet, az elsősülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az

első. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által. Titeket is, akik egykor Istentől elidegenültetek és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé. Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgájává lettem.”

Testvérek, az imádságunk az kell, hogy legyen, hogy az Úr nyissa meg a szemeinket, hogy megláthassuk Őt! Ezekben az időkben, amelyekben most élünk, amikor mindenki annyira el van foglalva, azt gondolom, hogy a legnyilvánvalóbb az, hogy az embereknek nincs semmilyen kijelentésük. Nem értik, nem látják Őt. Amikor letérdelek és imádkozom, azt mondom: „Uram, szeretnék látni úgy, amilyen vagy! Amilyen volt a Te apostolod, János, aki olyan közeli kapcsolatban volt Veled”; aki ott volt a legmeghittebb körökben, és amikor meglátta Őt, a lába elé esett, mint egy holt. Minden megváltozott. És mert az Isten, Jézus, az Emberfia ilyen módon kijelentette Magát Jánosnak, ezért tudta János végül megírni a Jelenések könyvét.

Testvérek, sokakat hallottam, akik azt mondják, ők nem ismerik a Bibliát, nem tudnak sok dolgot. De nem erről van szó. Arról van szó, hogy imádkozz, hogy megláthasd Jézust! Ez a kijelentés megszabadít minden emberi formaságtól, és meg fogod érteni, hogy a kereszténység azt jelenti: Krisztus benned lakozik. Ő van benned, Ő lakozik ott, és szólni akar hozzád; Ő akar élni, gondolkozni, Ő akar tenni mindent teáltalad. De nem fog tudni, ha nem ezzel kezded, hogy valóban meglátsd Őt.

Járt itt valaki egyik nap, és azt mondta: „Engem nagyon megvizsgált az Úr, és megtenném ezt a lépést, de félek, hogy nem tudom betartani.” Mit akarsz betartani, ember? Mit szeretnél betartani? A kereszténység azt jelenti: Krisztus él benned! Nem azt jelenti, hogy neked valamit is be kell tartanod. Hanem egyszerűen, ahogy a János 10,16-18-ban van: „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akorból valók, azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra, és léssen egy nyáj és egy pásztor.” Egy nyáj lesz és egy pásztor. Az a testvérnő, aki szerdán jelen volt, ő mondta ezeket a szavakat: „egy nyáj és egy pásztor”. És nem kis dolog, hogy ezt meglássa valaki: egy nyáj van és egy pásztor. „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem (itt az a szó áll, amelyik az Ószövetségben a kenyerek asztalra tevésénél szerepel) az én életemet (a lelkemet, mert itt a lélekről van szó), hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” Leteszem az életemet, a lelkem életét, halálba adom, hogy elvegyem azt fentről. Senki sem veszi azt el erőszakkal, hanem én magam adom oda. Van hatalmam, hogy lemondjak a lelkem életéről, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt.

Tehát a hitélet nem azt jelenti, hogy tudunk-e vagy sem valamit teljesíteni, betartani. A hitélet egészen más. A hitélet, ahogy Pál mondja, azt jelenti: **Krisztus él bennem**. De az embereknek ilyen elképzeléseik vannak: „nem szabad ezt tennem, azt tennem..., ezután azt már ne tegyem..” A kereszténység nem ez. A kereszténység azt jelenti: A bennünk élő Krisztus. Ez a kereszténység. Ez belső élet, amely a középpontból indul ki a külső területek felé. A kereszténység nem kívülről indul. Mára a kereszténység valami külső dologgá vált, pedig a kereszténység nem külső, a kereszténység belső: Krisztus, Aki bennem van. Krisztus akar bennem élni, csak álljak félre! Van erőm félreállni, van erőm Benne bízni – ezt a parancsolatot kaptam az Atyától! Ezt jelenti a kereszténység. A kereszténység nem valami külsőség, hanem minden ott kezdődik, hogy egyszer csak meglássuk az Ő Fiát. Az Ő Fia

jelentse ki magát nekünk. De ez a kijelentés nem egyszer és mindenkorra szól, hanem ennek folytatódnia kell, hogy úgy láthassuk Krisztust, amilyen Ő.

Ma nem ez van. Ma a kereszténység ez: „dönts az Úr mellett”, vagy „higgy az Úrban”, és hasonló dolgok. Egyszerűen elveszett az, ami a legfontosabb. Vissza kell térnünk az alapokhoz, hogy láthassuk, hogyan volt a kezdetekben, és úgy kell lennie most is. Ha meglátjuk Őt, és Ő kijelenti Magát nekünk, az életünk megváltozik. Nem számít hol vagyunk, nem számít, hogy mit csinálunk most, mennyire foglalnak le a dolgok. Az életünk gyökerestől meg fog változni.

Mikor megtörjük a kenyeret, tulajdonképpen erre a hatalmas, dicső Jézusra emlékezünk. Milyen hatalmas Ő! És milyen kicsi sok ember előtt. Ő méltó a mi teljes hódolatunkra? Vagy, ha van időm, félreteszek időt az Ő számára: „Uram, egy fél órát Neked szántam”? Nem azt akarom mondani, hogy ez súlyos dolog, csak azt mondom, hogy ennek az az oka, hogy nem láttad Őt. Ha látod Őt, ha kijelenti Magát és meglátod Őt, a lábaihoz esel, mint egy halott. Ha pedig halott vagy, már nem folytathatod úgy mint eddig, mert az életed meg fog változni.

Tehát az imádságunk ez legyen: Uram, látni akarlak úgy, amilyen vagy, amilyen a valóságban vagy! Nem úgy akarlak látni, ahogy nagyon sokan, egy kicsi Krisztust csupán, akit feltesznek a falra és leborulnak előtte. Másoknak Ő csak hagyomány, eljönnek a vasárnapi alkalomra. De a kereszténység ez: meglátni Krisztust olyannak, amilyen Ő. Az Úr munkálkodjon, hogy a szívünkben létrejöjjön ez a kijelentés. És ez a kijelentés meg fogja változtatni az életünket.

Ámen.